

roveň s převodem. Což však, když se dá vlastník převzít exekucí, ať už na základě hypotéky či všeob. úkojného práva vedenou? Pak nemůže už bývalý společný vlastník zároveň s příklepem zříditi služ. mezi oběma pozemky, nechť je vydražován pozemek fakticky sloužící či panující, protože tím okamžikem právě přestal být vlastníkem. Zde je vlastníkova služebnost tak neocenitelným a na výsost praktickým prostředkem, že nechápu mínění Elversovo, že je »durchaus zwecklos«. Naopak, je hospodářsky důležitá, jak jsem řekl, i tím, že přispívá ke tvoření nových hodnot i zabraňuje ztrátě dosavadních, jež za dnešního stavu hrozí následkem zániku služebností konsolidací.

Chci nyní promluvit o juristické konstrukci vl. sl., jak si ji představuje právo švýcarské a jak se navrhuje de lege ferenda:

Vlastníkova služebnost je právo na vlastní věci. Proti možnosti připuštění její existence se stavělo mnoho právníků s odůvodněním, že je vůbec logicky nemožno, aby vlastník měl na vlastní věci ještě zvláštní věcné právo, aby tedy sám se sebou stál v právním poměru. Byli to právníci, kteří se nedovedli oprostiti z vlivu římské formulky »nemini res sua servit«, jež proti praktickým argumentům, mluvícím ve prospěch vl. sl., má jen theoretický význam, nehledíc k tomu, že lze možnost takové konstrukce i theoreticky dokázati, uvážíme-li, že (i podle řím. názoru a právě podle něho) vlast. právo lze definovati jen kvalitativně jako absolutní právo na věci, ne kvantitativně — jako souhrn určitých, taxativně vypočtených oprávnění. Na základě takového práva může se moc vlastníka volně vyvíjeti, aniž tím porušuje některý znak vlastnictví. Z toho plyne, že vlastník smí si zříditi též právo na vlastní věci. Tímto vyloučením jednoho oprávnění z obsahu vlastnictví vytvoří si zvláštní hodnotu, která už nerepresentuje pouhou obsahovou část pozemkového vlastnictví, nýbrž vystupuje jako zvláštní právo, jehož se vlastník pravidelně sice vzdá ve prospěch třetího, jež si však může i pro sebe podržeti (Huber str. 45, Gmürův komentář k čl. 733 IV.). (Pokrač.)

Projev notářských komor na ministerstvo spravedlnosti ve věci snížení tarifu notářského.

Notářská komora pražská, zmocněná komorami: brněnskou, bratislavskou, budějovickou a libereckou, podává ve věci snížení tarifu notářského tento projev:

Kruhy obchodní a zemědělské domáhají se úsilovně snížení tarifu notářského i advokátního. Z podání, která byla učiněna na příslušných místech, jest zjevno, že kruhy ty neovládají dostatečně celou látku a že zejména nejsou náležitě informovány o tarifu notářském.

Poukazuje se v podáních na to, že tarif má být snížen v poměru, jak sníženy jsou nyní ceny životních potřeb, oproti cenám předválečným.

Toto porovnání s cenami předválečnými však pokulhá a není ospravedlněno ohledně sazeb notářských.

Sazby notářské totiž nebyly upraveny těsně před válkou, tak jako sazba advokátní v r. 1909, nýbrž sazby notářské pocházejí ohledně listin z r. 1871 a ohledně soudního komisařství dokonce z r. 1855. Sazby ty odpovídají životní míře a cenám životních potřeb, které panovaly v r. 1871 respektive v r. 1855!

Vzdor všemu dlouholetému snažení našeho stavu, aby tyto sazby byly upraveny v poměru ke zvýšeným potřebám životním, nestalo se tak a sazby ty dokonce platily téměř po celou dobu války až do r. 1917! ačkoliv jak známo, ve válce stouply životní potřeby dvacetinásobně i více.

Teprve v roce 1917 zvýšeny sazby ty o jednu pětinu! na místě dvacetinásobně a upravena sazba poněkud lépe 30. ledna 1920, zejména v tom směru, že byly zrušeny maximální hranice.

Ani tyto sazby však nebyly dostatečny a neodpovídaly tehdejšímu poměrům, což ministerstvo spravedlnosti samo uznalo a výnosem ze dne 14. ledna 1921 vyzvalo notářské kruhy, aby zavedly zvýšení služného notářskému personálu, které bylo tehda velice nízké a slíbilo, že za to zvýší notářský tarif.

Ačkoliv na to notáři zvýšili vesměs personálu služné, nezvýšilo ministerstvo tarif, nýbrž 11. května 1923 tarif, který nepostačoval, dokonce snížilo a zavedlo opět nespravedlivé nesociální maximální hranice.

Připomínáme, že tarif advokátní zaveden byl 26. března 1890 čís. 58, tedy mnohem později nežli notářský tarif a odpovídal poměrům v r. 1890, který byl jak známo mnohem lepší, nežli v r. 1871 neb v r. 1855.

Tato sazba upravena byla zvýšením tarifu advokátního dne 3. června 1909, pak znovu 31. srpna 1917 a opětně 2. září 1919 a teprve dne 30. března 1921 byla snížena.

Jest teda stav sazeb notářských zcela jiný, nežli sazeb advokátních a nelze vlastně dobře srovnávat nyníšší sazby se sazbami předválečnými, poněvadž před válkou nebyla notářská sazba upravena, nýbrž platila stará sazba z r. 1871 a 1855!

Jestliže však vzdor tomu porovnáváme tyto staré sazby notářské s nyníšší sazbou notářskou, shledáváme, že nyníšší sazba neodpovídá nikterak nyníšším cenám životních potřeb oproti cenám životních potřeb v roce 1871 neb dokonce 1855!

Při posouzení nyníšších sazeb notářských bylo by tudíž nutno učiniti srovnání nyníšších cen životních potřeb s cenami životních potřeb v r. 1871 a 1855 a tu jest zajisté známo, že ceny životních potřeb nyníšších jsou nejméně dvacetkrát tak vysoké nežli byly v letech 1871 a 1855.

A srovnáme-li nyní tarif nyníšší s tarifem starým, tu vychází toto srovnání:

Položka I. listiny dvoustranné:

rok 1871	mělo by býti	rok 1923 jest pouze
do 400 K = 2 K	40 Kč	10 Kč
do 1000 K = 4 K	80 Kč	25 Kč
přes 10.000 K = 10 K	400 Kč a	70 Kč a 5 Kč z každého tisíce
a 1 K z každých 2000 K nejvýše 1000 K	4 Kč 20.000 Kč	3000 Kč

Položka II. jednostranné listiny:

do 600 K = 2 K	40 Kč	16 Kč
přes 10.000 K = 8 K a	160 Kč a	43 Kč 50 a
50 h z každých 2.000 K nejvýše 100 K	10 Kč 2000 Kč	10 Kč 1500 Kč

Položka III. protesty:

do 40 K = 2 K	40 Kč	4 Kč
do 2000 K = 4 K	80 Kč	12 Kč
do 8000 K = 6 K	120 Kč	12 Kč

Položka IV. vidimace:

za stranu 60 h	12 Kč	3 Kč
překlady:		
za stranu 2 K	40 Kč	6 Kč
za legalisaci:		
do 200 K = 60 h	12 Kč	1 Kč
za vysvědčení o životě 2 K	40 Kč	8 Kč
za odevzd. list. k soudu = 3 K = 60 Kč		10 Kč
za ohlášení spisu 1 K	20 Kč	2 Kč
odměna podle času:		
za hodinu 4 K	80 Kč	35 Kč
Poplatek za psaní		
za stranu 20 až 40 h	4 až 8 Kč	50 h až 3 Kč

Z toho jest zřejmo, že notářské sazby nynější neodpovídají co do výše notářským sazbám z roku 1871 u porovnání s cenami životních potřeb.

Ještě větší nepoměr by se objevil, kdyby se vzaly za základ ceny životních potřeb v roce 1855, z kteréžto doby platil tarif v soudním komisařství.

Vytýkají-li kruhy obchodní, že práce notářská je jen šablonovitá blanketová, pak jest jisto, že nemají pro věc náležitého porozumění.

Jsou sice práce právnické podobně jako u advokátů při fakturních žalobách, že opakují se stejné typy na příklad; kvitance, dluhopisy a jednoduché smlouvy, avšak jednak tyto jednoduché listiny sepisují si poněmnoho strany samy neb prostřednictvím pokoutníků a jednak i při jednoduchém právním jednání jest zapotřebí znalosti práva, aby strana byla vyvarována různých škod, zejména ve věcech poplatkových i daňových, neboť denní zkušenost učí, jak často obecenstvo zbytečně vydává peníze pokoutníkům a platí zbytečně vysoké poplatky, když použito bylo nesprávného výrazu, který někdy rozhoduje o různém zpoplatnění.

Jest dále přirozeno, že i notáři musí býti popráno, aby pracoval někdy jednoduché právní listiny a nikoliv jen právně komplikované.

Jak s hořejšího srovnání jest vidno, jest tarif notářský skutečně nízký a neúměrný cenám dnešních životních potřeb.

Ale nejen to, také výdaje notářovy se valně zvýšily proti dřívějšímu stavu.

1. Plat koncipienta činil dříve 100 K až 150 K měsíčně, nyní 1000 Kč až 4000 Kč.

2. Plat mundanta neb písařky na stroji dříve 50 až 80 K, nyní 700 až 2000 Kč.

3. nájem 3 místností pro kancelář, jejíž počet jest nutný, zejména ve velkých městech, činil 300 až 500 K, nyní 10.000 Kč až 15.000 Kč.

4. Uhlí stálo jeden q 2 K, nyní 25 Kč.

5. úklid, dříve ročně 120 až 144 K, nyní 1800 Kč až 2400 Kč.

6. Papír stál dříve 10 K, to bylo 1000 archů, nyní 110 až 150 Kč.

7. Daň výdělková i s přírážkami činila u průměrně prostřední kanceláře 500 K, nyní 10.000 Kč až 15.000 Kč.

8. Nemocenské pojištění činilo ročně 20 K, nyní 2040 Kč.

9. Starobní pojištění vůbec neexistovalo, nyní činí za osobu průměrně 190 Kč měsíčně.

10. Poplatek za telefon činil 120 K nyní 1500 Kč až 2400 Kč.

11. Zákoník říšský stál dříve ročně 4.80 K až 5 K, nyní přes 200 Kč.

12. Manzovo vydání zákoníka stálo dříve za 1 svazek 4—5 K, nyní 80 až 140 Kč. Z toho vidno, že náklady kancelářské a režie stoupla 20 až 30krát a podle toho měly i příjmy respektive sazby notářské stoupnouti o tolik a vidíme z hořejšího srovnání, že nejen v poměru tom nestoupily, nýbrž dokonce klesly, totéž jeví se v poměru k ostatním životním potřebám, na př.:

1. Pšenice 1 q dříve 12—16 K, nyní 140 až 160 Kč.

2. 1 kg mouky stálo dříve 36 h, nyní 3 Kč 40 h.

3. 1 houska dříve 2 h nyní 25—30 h.

4. Brambory 1 q dříve 2—3 K, nyní 30—40 Kč.

5. Mléko 1 l dříve 10—12 h, nyní 2 Kč až 2.40 Kč.

6. Máslo dříve kg 1.60 Kč, nyní 18 Kč.

7. Hovězí maso 1 kg dříve 1—1.20 K a nyní 10 až 14 Kč.

8. Pražský salám 1 kg dříve 1.60 K, nyní 20 Kč.

9. Oběd stál dříve 70 h až 1 K, nyní stejný oběd 8 až 12 Kč.

10. Oblek stál dříve nejvýše 50 K, nyní nejméně 700 Kč.

11. Boty konfekční dříve 5—8 K, nyní 60—90 Kč.

12. Boty šité na míru dříve 6—12 K, nyní 120 až 240 Kč.

13. Nájem z bytu o 3 pokojích s kuchyní dříve 400 až 500 K, nyní 10.000—15.000 Kč, jak se to potom srovnává s požadavkem kruhů obchodních, když oni za nejnětější plodiny a životní potřeby čítají 20krát tolik co dříve a sazba notářská, jež nikdy nedosahovala výše cen životních potřeb, není zvýšena ani 10krát tolik.

Nelze též zapomínati, že advokáti a notáři musí representovati svůj stav, nemohou choditi v hadrech a bydleti někde na periferiích, nýbrž na frekventovaných místech, že musí zaujímati ve společenském životě přednější místo a že následkem toho jsou nuceni platiti různé příspěvky dobročinné, národní, společenské, stávkové atd., tak na příklad příspěvek komorní činil u notářů před válkou 50 K, kdežto nyní čítá 700 Kč.

Padá také na váhu, že advokáti a notáři nemají žádné pense a následkem toho jest třeba, aby příjmy jejich byly takové, aby za krátkou dobu svého působení nastřádali aspoň tolik, aby jejich vdovy a sirotci nebyly odkázáni na jejich veřejnou dobročinnost.

Tato doba výdělečná jest poměrně krátká, neboť studia právnická trvají nejméně do 24. až 25. roku věku, pak nastává doba praxe, která u notářů trvá obyčejně přes 12 roků, takže teprve 36 až 37letý muž dostává se k samostatné výdělečné činnosti a počítá-li se průměrný věk na 50 let, trvá výdělečná činnost 13 až 14 roků.

Jest také charakteristické, že volání pro snížení sazeb advokátních a notářských ozývá se hlavně jen v našem státě, ačkoliv právě sazby v našem státě jsou u porovnání se sazbami všech států nejnižší.

Tak na příklad v Portugalsku činí poplatek ze smluv do 2000 sc. 1½%, do 5000 sc. 1%, do 500.000 sc. ½% a přes to ¼% bez maximálních hranic.

V Nizozemsku činí poplatek do 3000 hol. zl. 1% do

10.000 ½%, do 25.000 zl. ¼% a přes 25.000 zl. jednu osminu procenta.

I v chudém Rakousku jsou poměry přímo rajske proti našim, neboť sazba do 2000 šil. činí 2½%, do 30.000 sch. 1½% do 100.000 sch. 1%, do 300.000 sch. ½% a přes 300.000 sch. ⅓%, nejvýše 5000 schil. t. j. 25.000 Kč a za projednání pozůstalosti jest maximální hranice 30.000 sch. t. j. 150.000 Kč.

Jak se proti tomu vyjímá naše sazba notářská, jež činí pouze ½% s maximální hranicí 3000 Kč a při pozůstalostech dokonce 2.500 Kč a tu ještě padá na váhu. že téměř ve všech státech evropských jest notář výlučným orgánem listinným, že každá důležitá listina musí býti sepsána notářem, takže tam má mnohem více práce a mnohem větší výdělek.

Nelze zapomínati, že notář jest také orgánem, který přijímá peníze a cenné papíry do úschovy a tu jest přece nutno, aby takovýto orgán byl materiálně zajištěn, neboť jen tak bude účasten úplné důvěry obecnstva.

Uvádějí-li obchodní kruhy, že jest úřad ten téměř zbytečný, jest to nepochopení celé instituce, která má tisíciletou historii za sebou a která se vžila ve všech státech evropských, amerických, ano i v Japonsku a v sovětském Rusku.

U nás v našem státě jest dále výdělečná činnost notářova podrývána řemeslnými pokoutníky, kteří nemajíce náležitého vzdělání, neplatíce žádné daně a nejsouce nikomu zodpovědni, za nic neručí a sepisují listiny podle formuláře do rukou nahodile se jim dostavših, ať se hodí na právní jednání čili nic.

Pokoutnictví to vzrůstá se nyní včuhledě a jest nejlepším důkazem toho, že nejedná se kruhům obchodním a zemědělským ani tak o snížení sazeb, neboť těmto pokoutníkům platí každou sumu, kterou si řekne a kterou též také vybírá, ač není podroben žádné kontrole.

Exemplární doklad, že netíží naše sazby obecnstvo jsou právě při projednání pozůstalosti; při těchto úkonech nesmí notář sám ničeho čítati, nýbrž musí si dáti upravit svou odměnu soudem a ten jistě posuzuje úkon jeho co nejpřísněji a přisuzuje notářům, jak z jejich stesku jde najevo, co nejméně a vzdor tomu obecnstvo naše vyhledává v těchto případech zastoupení jiných, zejména i pokoutníků, jimž platí mnohem více, nežli by soud notáři přisoudil.

Také zprostředkovatelům platí strany bez námítky 3 až 4%, bez omezení na nějaké maximum, kdežto notář může čítati nejvíce ½%, s maximální hranicí 3000 Kč.

Při milionových cenách právního jednání objeví se tato nespravedlnost v úžasné míře.

Jest nesprávné tvrzení kruhů obchodních, že poplatky notářské zatěžují obecnstvo. To není pravda, obecnstvo zatěžují poplatky státní, které vzrostly u druhé stupnice z 0.4% na 1%, při stupnici III. z 0.4% na 2% a při podáních tabulárních ze 3 K až na 100 K, nejvýše však při podáních k obchodnímu rejstříku, které nejvíce zatěžuje obchodní kruhy a kde stouply z 15 K až na položky několika set korun, podle toho, o jaký druh zápisu do obchodního rejstříku se jedná.

Také poplatky převodní stouply ze 3½% na 7%, k čemuž v některých městech přichází ještě 10% přírážka komunální. Konečně zatěžuje obecnstvo zavedená dávka z přírůstků, která obyčejně dosahuje výše 25% a která následkem toho znemožňuje veškeren pohyb nemovitostí.

Poukazují-li zemědělské kruhy na pokles cen plodin, pak dlužno též uvážit, že tento pokles cen jeví se i v poklesu odměn notáře, ježto předmět právního jednání se tím snižuje. Notáři též trpí v tom ohledu, že strany ponejvíce, aby vyhnuly se přemrštěným poplatkům převodním a dávce z přírůstku, deklarují při převodech nemovitostí ceny jejich mnohem níže, proti čemuž notář jest bezbranný a následkem toho čítati může odměnu pouze podle deklarované ceny.

To nejlépe vychází najevo při projednání pozůstalosti, když strany přihlašují se bezvýminečně a v místě přísežném přiznání jmění, udávají nižší ceny, které teprve později berní úřad prozkoumává a zvyšuje, kdežto odměna notářů přisuzována jest soudem podle cen v místě přísežném přiznání uvedených.

Konečně nelze přehlížeti, že notáři jsou podporou soudní, že by soudy samy nemohly zmocí nával prací v řízení nesporném a že tudíž musí použití pomoci notářů jak při projednání pozůstalosti, tak i při odhadech a dražbách a tu málo jest známo a zejména nebude známo těm, kteří si stěžují, že notář jest povinen při jmění do 200 Kč veškeré tyto úkony vykonati zdarma, že zdarma musí sepisovati veškeré úmrtní zápisy všech osob, i těch, které jmění nezanechaly.

Podle statistiky přesně sestavené, projednali notáři bývalých korunních zemí Čech, Moravy a Slezska

	pozůstalosti		úmrtních zápisů	
	za úplatu	bezplatně	za úplatu	bezplatně
v r. 1930	—33.335	21.144	3.744	18.178
v r. 1931	— 35.913	21.999	4.048	18.776
v r. 1932	— 34.131	22.406	3.825	19.701

Za tyto bezplatné úkony, kde notáři jsou povinni sami platiti papír, inkoust, potřeby psací a svůj personál, zaslouží přece, aby zase s druhé strany byly upraveny jejich sazby tak, aby vyvážily ztrátu, kterou trpí a kterou by jinak musel vykonati stát placenými úředníky. To vše ovšem stěžovatelům známo nebylo a není.

Vzdor tomu byl by stav notářský ochoten i z té skrovné své odměny na kterou má spravedlivý nárok a za kterou by nepracoval mnohdy ani veřejný posluha, prozatímně, až do konečné úpravy tarifu podle osnovy nového notářského řádu, jenž má býti vbrzku vydán, sleviti 10%, avšak požaduje, aby

1. byly zrušeny maximální hranice, které jsou nespravedlivé a nesociální, neboť sazba notářská stanovena jest procentuálně jen do výše 500.000 až 600.000 Kč ceny předmětů. Má-li předmět cenu vyšší, zůstává sazba stejná a nezvyšuje se, což není spravedlivé, to znamená, že strana bohatá má platiti zrovna tolik, jako strana méně zámožná neb chudá.

Bylo by záhodno maximální hranice zrušiti a sazby notářské degressivně i přes cenu předmětu 500.000 až 600.000 Kč upravit.

2. aby zaveden byl již jednou zákon proti pokoutníkům a zákon ten přísně se prováděl, neboť každý stav a zejména i stav obchodní chce býti a jest chráněn ve svém podnikání, jen stav advokátní a notářský chráněny nejsou. Bylo sice vydáno nařízení v r. 1857, avšak to se neprovádí, poněvadž není dosti jasné.

3. aby v soudním komisařství byl opět obnoven zákon z r. 1921 č. 161, že notářům svěřuje se projednání pozůstalostí výhradně a to proto, že jednak soudy nemají k tomu dosti času a budou se moci věnovati sporům, které nyní trvají léta a jednak proto, že nemůže

na notářích býti žádáno, aby projednávali pozůstalosti malé neb dokonce zdarma a veliké pozůstalosti aby jim odmítnány byly z toho důvodu, že strany prohlásily, že si projednají pozůstalost samy.

Mohou-li v takovémto případě, a jedná se tu vždy o vrstvy zámožné, platiti si strany právní zástupce, kteří nepodléhají žádné sazbě, mohou zajistě platiti nepatrnou odměnu notářům, která by se dala upravit na polovici sazby zákonem stanovené.

4. aby zejména na Slovensku a v Podkarpatské Rusi zakázáno bylo obecním a obvodním notářům sepisovati listiny a podání jakéhokoliv druhu, neboť to nespadá do jejich kompetence a koliduje to dokonce i s jejich úřadem komunálním.

5. aby odměnám notářů za provedení inventury v řízení pozůstalostním přiznána byla v řízení konkursním, bylo-li zavedeno o jmění pozůstalostní přednost před ostatními pohledávkami, jak tomu bylo i za Rakouska, neboť inventáře toho lze použiti v řízení konkursním a jest nespravedливо, aby za vykonanou pečlivou práci nebyl notář honorován. Přednost tato byla také vždy i u nás soudy přiznávána, až teprve Nejvyšší soud rozhodnutím č. 12250, Vážný rozhodl opačně a to bezdůvodně, jak uvádí též komentář dle konkurs. řádu Dr. Karmán str. 87 a jak též dříve i tento soud rozhodnutím ze dne 24. II. 1914 R II 169/14 dříve správně rozhodl.

6. aby zavedeno bylo pensijní pojištění notářů, neboť za krátkou dobu své výdělečné činnosti 13—15 roků, nemohou notáři tolik úspor nashromáždit, aby zabezpečili existenci svých rodin a tak stává se nyní všeobecně, že po úmrtí notáře, domáhá se vdova neb sirotci jeho na komorách podpor, kterých nelze uděliti, poněvadž notářské komory nevládnou žádným jměním.

POZVÁNÍ

ke schůzi odboru »Praha« Spolku notářů čl.,
která konati se bude

dne 25. listopadu 1933

o 7. hodině večerní v restauraci u »Bumbrlíčka« v Praze I,
Národní třída č. 9 (I. posch.).

P o ř a d :

Přednáška p. prof. Dra. Emila Svobody:

»Některé otázky manželského práva v osnově občanského
zákonu.«

K osobě pana přednášejícího a k zajímavosti thematu, žádá se o hojnou účast.

V Praze v listopadu 1933.

Za

Odbor »Praha« Spolku notářů čl.:

Dr. **And. Kozáková**, jednatel.

Dr. **V. Černý**, starosta.

Z E D N E

Zpráva o mimořádné schůzi notářského kollegia Pražského ze dne 22. října 1933. Valná hromada kollegia dne 22. října 1933 odbývaná v sále hotelu »Paříž« v Praze měla za účel stanoviti jednak zásady a způsob provedení sanace Rychnovské defraudace a jednak dáti direktivu notářské komoře Pražské, zdali má býti založen garanční fond za škody úřadováním notářů vzniklé, a jaké směrnice mají býti stanoveny pro použití tohoto fondu.

Schůzi kollegia zahájil o 10. hodině dopolední president notářské komory pan JUDr. Jaroslav Čulík uvitáním přítomných členů a konstatováním, že dle presenční listiny jest valná hromada způsobilá k usnášení, načež přikročil k projednání pořadu uděliv slovo k prvnímu bodu o způsobu pro-

vedení sanace Rychnovské defraudace panu vicepresidentu Dru Jaroslavu Poncovi.

Pan vicepresident JUDr. Jaroslav Ponec obšírně vylíčil nynější stav sanační otázky, a probral v delší přednášce důvody, které prokazují nutnost této sanace, při čemž vylíčil výsledky porad komise zvolené ve předešlé valné hromadě kollegia ku přípravě návrhu sanačního. Na tento podnět rozvinula se delší debata, které zvláště se zúčastnili kolegové Dr. Fiala, Dr. Čapek, Dr. Řezáč, Dr. Růžička, notář Veselý, Dr. Motlík a Dr. Vilímek.

Mezi debatou dostavil se do schůze president Králové-Hradecko-Chrudimské notářské komory pan notář Josef Lepšík, který vylíčil a ciferně vypočetl nynější stav sanační akce, a oznámil, bude-li návrh notářské komory Pražské na zvýšení Pražského komorního příspěvku na rok 1933 — o 1200 Kč — přijat, že pokládá sanaci Rychnovskou za proveditelnou, neboť i členové notářské komory Králové-Hradecko-Chrudimské přispějí po 3.000 Kč na tuto sanaci. K tomu podotknul, že notářská komora Králové-Hradecko-Chrudimská uvažuje o vhodnosti sloučení svého kollegia s kolegiem notářské komory Pražské.

Po návrhu na skončení debaty dal president pan JUDr. Jaroslav Čulík hlasovati o prvním bodu pořadu, a návrh na zvýšení ročního komorního příspěvku pro rok 1933 o 1.200 Kč byl přijat všemi hlasy proti jedinému hlasu.

Nato pan předsedající president JUDr. Jaroslav Čulík přikročil k vyřízení druhého bodu na založení záručního fondu k náhradě škod vzešlých úřadováním notářů, a udělil slovo předsedovi v minulé schůzi zvolené komise panu notáři Janu Řebíkovi z Klatov.

Pan notář Řebík podal referát, že tato komise se usnesla na těchto zásadách:

1. Defraudace notářova má se hraditi především z pozůstalosti notáře.

2. Manželka defraudanta a osoby imenované podpůrně v zákonu o přímých daních jsou vedle manželky povinny také dáti náhradu.

3. Substituti notářství úmrtím uprázdněného jsou povinni z ročního výtěžku notářství přispívati na úhradu škody defraudací vzniklou.

4. Teprve po předcházejících úhradách má ohledně nevyčerpaného zbytku náhrady škody nastoupiti placení z garančního fondu.

Pan notář Řebík vyslovil náhled pro ten případ, kdyby imenován byl notářem jiný kandidát, nežli který byl notářskou komorou navržen, aby notářská komora byla oprávněna odepřiti náhradu škody následkem tohoto opomenutí jejího návrhu.

Předsedající pan president JUDr. Jaroslav Čulík zmiňuje se o požadavku ministerstva spravedlnosti pro zajištění náhrady škody úřadováním notářů vzešlé. Náhrada ta může býti zajištěna stanovením povinnosti pojištění u pojišťovacích společností do výše 50.000 Kč, nebo stanovením povinnosti hraditi vzniklou škodu ze všech notářských kaucí, nebo z povinnosti každé notářské komory zříditi záruční fond, po případě i zákonným ustanovením, že všichni notáři solidárně jsou zavázáni ručiti za vzniklou defraudaci.

V pokračující debatě pan vicepresident Dr. Ponec prohlašuje, že jest potřeba, aby kontrola notářských deposit byla usnadněna novým způsobem předpisů o notářských depositách, při čemž i revisoři musí ručiti za správnost každé provedené revize a veškerá spekulace bursovní a hazardní hry karet mají býti notářům zakázány.

Až dosáhne garanční fond určité výše, má sloužiti přebytek podporám vdov a sirotků po zemřelých nemajetných notářích.

V následující debatě uvedli své náměty notáři pp. Dr. Perek, Dr. Čapek, Dr. Heinitz, Dr. Vilímek, Dr. Šimek, Jiřík a referent pan notář Řebík, načež předsedající pan president Dr. Jaroslav Čulík vyzval ku hlasování o druhém bodu pořadu, kterýžto návrh na to byl přijat jednohlasně s dodatkem pana notáře Uhlíře, že zvolená posavadní komise má i nadále pracovati na pravidlech utvoření záručního fondu, a s dodatkem notáře pana Dra Žejglice, že komisi té se přiznává také právo kooptací se rozšířiti.

Nato předsedajícím p. presidentem Drem Jaroslavem Čulíkem s poděkováním za účastenství byla valná hromada o jedné hodině odpolední prohlášena za skončenou.